خبرگزاری هرانا | گزارشی از مدیریت سلیقه ای و وضعیت نامناسب زندان مرکزی سنندج

hra-news.org/2017/hranews/a-12225/

Invalid Date

خبرگزاری هرانا – اعمال محدودیت های مضاعف از سوی مسئولین زندان سنندج در کنار جمعیت مازاد بر ظرفیت این محل تحمل حبس را برای زندانیان بسیار دشوار کرده است. به دلیل فقدان امکانات، تراکم مازاد بر ظرفیت و اعمال سلیقه ای محدودیت ها از سوی مسئولین زندان مشکلاتی چون قطع عمدی گاز، بوجود آمدن بیماری های کلیوی و گوارشی به دلیل آب شرب نامناسب، فقدان امکانات پزشکی مناسب، عدم تفکیک جرائم، توهین و ضرب و شتم زندانیان، کیفیت پایین و کمبود مواد غذایی مورد نیاز در این زندان در سطح گسترده ای به چشم میخورد.

به گزارش خبرگزاری هرانا، ارگان خبری مجموعه فعالان حقوق بشر در ایران، زندان مرکزی سنندج علیرغم تبلیغات رسانه ای دستگاه قضا از استاندارد بسیار پایینی برای نگهداری زندانیان و تضمین برخورداری آنان از حقوق تعریف شده خود برخوردار است.

هر چند هرانا پیش تر در دو سال گذشته دست کم سه گزارش از وضعیت این زندان منتشر کرده است با اینحال خانواده های تعدادی از زندانیان محبوس در زندان مرکزی سنندج در تماس با هرانا از تداوم مشکلات سابق و حتی بروز دشواری های جدید سخن گفتند.

زندان مرکزی سنندج دارای ۱۰ بند است که یکی از بندها مختص زندانیانی است که متادون مصرف می کنند. هر بند دارای چند اتاق است که با دیوارهای ۱.۵ متری و یا با چینش تخت ها تفکیک شده اند. بطور میانگین اتاق ها دارای ۱۰ تخت و ۱۲ متر مساحت است.

در هر اتاق ۲۰ الی ۲۵ زندانی نگهداری می‌شوند. معمولا نیمی از زندانیان از داشتن تخت برای خواب محرومند و به اصطلاح زندانیان «کف خواب» بوده و در کف اتاق ها و راهرو ها، به صورت چسبیده به هم می خوابند.

عمده مشکلات زندانیان زندان مرکزی سنندج که در تحقیق میدانی برای هرانا مستند شده به شرح ذیل است:

– قطع عمدی گاز زندان که باعث اجبار زندانیان در استفاده از آب سرد برای حمام و نیز آب شرب نامناسب میشود (این موضوع باعث شده زندانیان در تعداد بالا دچار بیماری های کلیوی و پروستات شوند.)

– توهین و ضرب و شتم زندانیان توسط افسران نگهبان.

– اعمال تنبیه از طریق نگهداری دراز مدت و خارج از ضابطه زندانیان در سلول انفرادی به ویژه در بند جوانان.

– نگهداری زندانیان غیرمعتاد در بند زندانیان متادونی (زندانیان معتاد)

– عدم تفکیک زندانیان سالم از زندانیانی که از بیماری های مسری-عفونی خطرناک همچون هپاتیت و ایدز رنج می برند.

– هواخوری زندان بصورت غیرقابل پذیرشی برای انبوه جمعیت زندانی کوچک است. زندانیان، بخصوص زندانیان بیمار هواخوری اجباری یعنی الزام تمام جمعیت به حضور همزمان در این محیط کوچک را نوعی آزار می دانند. اخیرا مدیریت زندان زمان بندی های این هواخوری اجباری را از روزی یکبار به روزی دوبار در صبح و عصر افزایش داده است.

– با توجه به نیمه تعطیل شدن بخش انتظار سالن ملاقات، خانواده های زندانیان ناچارند به جای محلی سرپوشیده در خیابان به انتظار نوبت ملاقات عزیزان خود بمانند. نبود امکانات اولیه مانند سرویس های بهداشتی یا دسترسی به آب نوشیدنی دشواری های خانواده های زندانیان و بخصوص کودکان را بیشتر کرده است.

– بندها از نور طبیعی روز و همچنین لامپ کافی محرومند بنابراین زندانیان در محیطی با نور کم زندگی می کنند که در بلند مدت عارضه های بینایی را در پی خواهد آورد.

– اعزام به مراکز درمانی خارج زندان برای بیمارانی که نیاز به رسیدگی پیشرفته دارند و به حبس های میان مدت یا طولانی مدت محکوم شده اند صورت نمی گیرد. زندانیانی که از مشکلات دندان، بینایی، ارتوپد، داخلی، پوست، گوش، حلق و بینی و ... رنج می برند ولی بیش از یکسال از حبس آنان مانده است از اعزام به مراکز درمانی محروم هستند. پزشک متخصصی نیز در این زندان برخلاف بسیاری از زندانهای کشور تردد نمی کند.

– زندان سنندج از لحاظ تغذیه وضعیت بسیار نامناسبی دارد، غذا بسیار بی کیفیت و نامناسب گزارش می شود در حدی که اکثر زندانیان با غذای تهیه شده با هزینه شخصی صرفا می توانند غذا بخورند.

– به بهانه های امنیتی ورود لباس شخصی به زندان ممنوع شده است، در حالی که فروشگاههای زندان نیز لباسی برای فروش عرضه نمی کنند بنابراین لباسی که در بین زندانیان می چرخد لباسهای قدیمی است که مربوط به قبل از تصویب این طرح است. بسیاری از زندانیان به دلیل کمبود لباس حتی به لباس زیر کافی دسترسی

ندارند.

– فروشگاههای زندان اجناس بی کیفت را بعضا تا چهار برابر قیمت خارج از زندان به زندانیان می فروشند. تعاون زندان که از سود این فروشگاهها بهره مند می شود نسبت به اعتراضات پاسخگو نیست.

– عدم فعالیت بخش های مددکاری و امور حمایت از زندانیان که موجب نقض حقوق محبوسینی میشود که فاقد توان پیگیری امور حقوقی خود هستند. در ساده ترین مثال نگهداری درازمدت زندانیان به صورت بازداشت موقت و بلاتکلیف در این زندان بسیار به چشم میخورد.

این خبرگزاری در سالهای ۹۴، ۹۵ و ۹۶ در گزارشات مشابهی به بررسی وضعیت این زندان پرداخته بود که در مقایسه با گزارشات ارائه شده، می توان گفت وضعیت این زندانیان نه تنها بهتر نشده، بلکه مشکلات و اعمال محدودیت های بیشتری در این زندان مشاهده شده است.

نقشه هوایی زندان مرکزی سنندج

یک منبع مطلع که یکی از اعضای خانواده اش در این زندان به سر می برد به گزارشگر هرانا گفت "شدت این مشکلات تا حدی است که عضو دربند خانواده ما دچار افسردگی مزمن شده و تحمل حبس برایش تقریبا ناممکن شده است."

این وضعیت درحالی گزارش می‌شود که خبرگزاری های دولتی در ایران ظرف سال های گذشته، گزارش های «تبلیغاتی» در مورد این زندان منتشر کرده اند. در این گزارشات که با بازدید مسئولین محلی و قضایی بهمراه خبرنگاران بوده، تنها بندهای «قرآنی، اشتغال، مشاوره و قرنطینه» با هماهنگی مسئولان زندان مورد بازدید قرار گرفته که تا حدودی نسبت به بندهای دیگر از وضعیت بهتری برخوردار بوده است.

به گفته یکی از این زندانیان، قبل از بازدیدهای مسئولین، زندانیان همین بندهای مورد اشاره نیز مجبور به تغییراتی در باب «تمیزکاری» و تغییراتی موقت می‌شوند.